

בִּירְאֵתָךְ - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֹמֵר: אִיזוֹ הוּא מוֹרְאִי? הֲרִי
מַעֲרֵד עֲדוֹת שְׁקֵר!

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל
מֹשֶׁה, שֶׁכָּאֵן אָמַר אֱלֹהֵינוּ (אֱלֹהֵיךָ).
שָׁאֵמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֹשֶׁה נֶאֱחָז
בְּדַרְגָּה יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה עַל שְׂאֵר
הַנְּבִיאִים הַנְּאֻמָּנִים. וְאָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, אֲלֵמְלָא הָיוּ יוֹדְעִים בְּנֵי
אָדָם דְּכַרִּי תוֹרָה, שִׁידְעוּ שְׁהָרִי
אֵין שׁוּם דְּכַר אוֹ אוֹת בְּתוֹרָה
שְׂאֵין בָּהּ סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים
וְנִכְבְּדִים.

בֹּא וּרְאֵה, כְּתוּב (שְׁמוֹת יט) מֹשֶׁה
יְדַבֵּר וְהֶאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל.
וְשָׁנִינוּ, מַה זֶה בְּקוֹל? בְּקוֹלוֹ שֶׁל
מֹשֶׁה. וְיָפָה הוּא. דּוֹקָא בְּקוֹלוֹ
שֶׁל מֹשֶׁה, בְּאוֹתוֹ קוֹל שֶׁהוּא
אֲחוּז בּוֹ עַל כָּל שְׂאֵר הַנְּבִיאִים.
(מִשָּׁם מֹשֶׁה נִזוֹן עַל בְּלֶחֶם) וּמִשׁוּם שֶׁהוּא
נֶאֱחָז עַל כָּל־סָמְכוֹת בְּאוֹתוֹ קוֹל, דְּרָגָה
עֲלִיוֹנָה, הִיא אֹמֵר לְיִשְׂרָאֵל: ה'
אֱלֹהֵיךָ. הִיא דְרָגָה שְׁנִקְרָאת
שְׁכִינָה, שְׁשׂוּרָה בְּתוֹכָם. אֲשֶׁרִי
חִלְקוּ.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁנִינוּ, קְלָלוֹת
שְׁבַתְּוֹרַת כְּהֻנִּים - מֹשֶׁה מְפִי
הַגְּבוּרָה אֲמָרְן, וְשִׁבְמִשְׁנֵה תוֹרָה
- מֹשֶׁה מְפִי עֲצָמוֹ אֲמָרְן. מַה זֶה
מְפִי עֲצָמוֹ? וְכִי תַעֲלֶה בְּדַעְתָּךְ
שֶׁאֲפִלוֹ אוֹתוֹ קִטְנָה בְּתוֹרָה אָמַר
אוֹתָהּ מֹשֶׁה מַעֲצָמוֹ!?

אֲלֵא יָפָה הוּא, וְהָרִי הַתְּעוֹרְרָנוּ.
לֹא שְׁנִינוּ מַעֲצָמוֹ, אֲלֵא מְפִי
עֲצָמוֹ, וּמַהוּ? אוֹתוֹ קוֹל שֶׁהוּא
אֲחוּז בּוֹ. וְעַל זֶה, הִלְלוּ מְפִי
הַגְּבוּרָה, וְהִלְלוּ מְפִי עֲצָמוֹ, מְפִי
אוֹתָהּ דְרָגָה שְׁנִקְשֵׁר בָּהּ עַל שְׂאֵר
נְבִיאִים הַנְּאֻמָּנִים. וְעַל זֶה בְּכָל
מְקוֹם אֱלֹהֵיךָ, וְכָאֵן אֱלֹהֵינוּ.

בֹּא וּרְאֵה כְּמָה יֵשׁ לָהֶם לְבָנֵי
אָדָם לְשֹׁמֵר דְּרִכֵּיהֶם כְּדִי
שִׁישְׁתַּדְּלוּ בַעֲבוּרַת רַבּוֹנָם וְיִזְכּוּ
לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים. תַּחַת כֶּסֶף הַמְּלֶךְ

בְּרִיךְ הוּא אָמַר, אֵין הוּא מוֹרְאִי, הָא סְהִיד
סְהִדוּתָא דְשִׁקְרָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, זְכָאָה חוֹלְקִיָּה דְמֹשֶׁה, דְהִכָּא
אָמַר אֱלֹהֵינוּ. (נ"א אֱלֹהֵיךָ) דְאָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, מֹשֶׁה בְּדַרְגָּא עֲלָאָה יִתִּיר אֲתֵאָחֵד,
עַל שְׂאֵר נְבִיאֵי מְהִימְנֵי. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
אֲלֵמְלָא הָוּוּ יְדַעֵי בְנֵי נְשָׂא מְלִין דְאֹרִייתָא,
לִינְדַעוֹן דְהָא לִית שׁוּם מְלָה בְּאֹרִייתָא, אוֹ
אֲת בְּאֹרִייתָא, דְלָא אִית בָּהּ רְזִין עֲלָאִין
וְיִקְרִין.

הָא חֲזִי כְתִיב, (שְׁמוֹת יט) מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהֶאֱלֹהִים
יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל. וְתַנִּינָן, מְאִי בְּקוֹל. בְּקוֹלוֹ
שֶׁל מֹשֶׁה. וְשִׁפִּיר הוּא, בְּקוֹלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
דִּיִּקָּא, בְּהֵהוּא קוֹל דְאִיהוּ אֲחִיד בֵּיה, עַל כָּל
שְׂאֵר נְבִיאִין. (מִתְּמֵן מֹשֶׁה אֲתַנּוּן עַל בְּלֶחֶם) וּבְגִין דְאִיהוּ
אֲתֵאָחִיד עַל כְּלָהּ, בְּהֵהוּא קוֹל, דְרָגָא עֲלָאָה,
הָוָה אָמַר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, יְיִ אֱלֹהֵיךָ, אִיהוּ
דְרָגָא דְאֲקָרִי שְׁכִינְתָא, דְשְׂרִיא בְּגוּוִיָּהּ.
זְכָאָה חוֹלְקִיָּה.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תַּנִּינָן, קְלָלוֹת שְׁבַתְּוֹרַת
כְּהֻנִּים, מֹשֶׁה מְפִי הַגְּבוּרָה אֲמָרְן.
וְשִׁבְמִשְׁנֵה תוֹרָה, מֹשֶׁה מְפִי עֲצָמוֹ אֲמָרְן.
מְאִי מְפִי עֲצָמוֹ. וְכִי סִלְקָא דַעְתָּךְ דְאֲפִילוֹ אֲת
זַעֲרָא בְּאֹרִייתָא, מֹשֶׁה אָמַר לִיה מְגֻרְמִיה.

אֲלֵא שִׁפִּיר הוּא, וְהָא אֲתַעֲרָנָא, מַעֲצָמוֹ לֹא
תַנִּינָן, אֲלֵא מְפִי עֲצָמוֹ. וּמְאִי אִיהוּ.
הֵהוּא קוֹל דְאִיהוּ אֲחִיד בֵּיה. וְעַל דָּא, הִלְלוּ
מְפִי הַגְּבוּרָה. וְהִלְלוּ מְפִי עֲצָמוֹ. מְפִי הֵהוּא
דְרָגָא דְאֲתִקְשֵׁר בֵּיה עַל שְׂאֵר נְבִיאֵי מְהִימְנֵי.
וְעַל דָּא, בְּכָל אֲתֵר אֱלֹהֵיךָ, וְהִכָּא אֱלֹהֵינוּ.

הָא חֲזִי, כְּמָה אִית לְהוּ לְבָנֵי נְשָׂא לְאִסְתַּמְרָא
אוֹרְחֵיהוּ, בְּגִין דִּישְׁתַּדְּלוֹן בְּפִלְחָנָא
דְמֵאֲרִיהוֹן, וְיִזְפוּן לְחַיֵּי עֲלָמִין. תַּחַת

הקדוש יש מדורים עליונים, ובאותו מקום של הפסא נקשרת מזוזה להנצל מפמה בעלי דינים שעתידים להתעורר בהם בבני האדם באותו העולם. כמו זה עשה הקדוש ברוך הוא לישראל, ונתן להם מצוות התורה כדי שישתדלו בה, וינצלו בעולם הזה מפמה בעלי דינים ומפמה מקטרגים שמזדמנים לבני אדם בכל יום.

רבי חייא אמר, זה מי שרוצה שישמר דרכיו, לא יעבר על מים ששפכו לפני הפתח, כי שם שורה שד אחד, והוא בין שני משקופי הפתח, ופניו פנגד הפתח, ומסתפל על כל מה שעושים בבית, ולא צריך לאדם לשפך מים בין בני שערים. רבי יצחק אמר, אין לנו עסק במים צלולים, והוא שלא ישפך אותם בדרך קלון. מה הטעם? משום שיש לו רשות להזיק. ולא עוד, אלא שיחזיר ראשו פנגד הבית, ובכל מה שמסתפל - מתקלל.

יש לו שלש מאות וששים וחמשה שמשים פמנן ימות השנה, שהוא שולט עליהם, וכלם יוצאים עם האדם כשיוצא משער ביתו. אמר רבי אלעזר, כל זה רוצה הקדוש ברוך הוא לשמר את ישראל, והתקין שמו הקדוש למעלה, שהיא התורה, והתורה פלה היא שם קדוש אחד, ומי שמשתדל בתורה משתדל בשמו.

בא וראה, צריך אדם לרשם בפתח ביתו שם הקדוש, שהוא אמונת הכל. שהרי בכל מקום שהשם הקדוש נמצא, לא נמצאים שם מינים רעים, ולא יכולים לקטרג לאדם, שכתוב (תהלים לא) לא תאנה אליך רעה וגו'.

פורסייא דמלפא קדישא, אית מדורין עלאין. ובההוא אתר דכורסייא, מזוזה אתקשר, לאשתזבא מפמה מארי דינין, (דף רס"ה ע"ב) דזמינין לאתערא בהו בבני נשא, בההוא עלמא. פגוונא דא עביד קדשא בריך הוא לישראל, ויהב להו פקודי אורייתא, בגין דישתדלון בה וישתזבון בהאי עלמא, מפמה מארי דינין, מפמה מקטרגי, דאזדמנון בהו בבני נשא בכל יומא.

רבי חייא אמר, האי מאן דבעי דיסתמר אורחוי, לא יעבר על מיא דאושדין קמי פתחא. בגין דתמן שרי חד שידא, והוא בין תרין דשין דפתחא, ואנפוי לקבליה דפתחא, ואסתכי כל מה דעבדין בביתא, ולא לבעי ליה לאיניש דישידי מיא בין תרי תרעי. רבי יצחק אמר, מיין צלילן לית לן בה. והוא דלא יושיט לון ארח קלנא. מאי טעמא. בגין דאית ליה רשו לנזקא. ולא עוד אלא דיהדר רישיה לקבלי ביתא, ובכל מה דאסתכל אתלטויא.

תלת מאה ושתיין וחמש, פחושבן ימי שתא, אית ליה שמשין, דהוא שליט עליהו, וכלהו נפקין עם בר נש, פד נפיק מתרעא דביתיה. אמר רבי אלעזר, כל דא בעי קדשא בריך הוא לנטרא לון לישראל, ואתקין שמייה קדישא לעילא, דאיהו אורייתא, ואורייתא כלא חד שמא קדישא איהו, ומאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בשמייה.

תא חזי, בעי בר נש בפתחא דביתא לרשמא שמא קדישא, דאיהו מהימנותא דכלא. דהא בכל אתר דשמא קדישא אשתכח, זינין בישין לא משתפכי תמן, ולא יכולין לקטרגא ליה לבר נש, פמה דכתיב, (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה וגו'.